

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8319207709
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8319207709.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Martina Barana v spore žalobkyne: F. A., R.. J., S.. XX.XX.XXXX, M. Y.. X. X. XXXX/X, XXX XX V., zast. JUDr. Valériou Brečkovou, advokátkou so sídlom Daľkovská 470/14, 069 01 Snina, proti žalovaným: X. F. Z., S.. XX.XX.XXXX, X. F. Z., R.. M., S.. XX.XX.XXXX, Ž. M. XXX XX Q. Č.. XX, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o odvolaní žalovaných v 1.a 2.rade proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 03. 09. 2020, č. k. 7C/30/2019-127 takto jednohlasne

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok..

II. Žalobkyni vo vzťahu k žalovaným v 1.a 2.rade zviazaných spoločne a nerozdielne, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„Súd u r č u j e, že dohoda o prevode členských práv a povinností č. XXX/XXX/XXXX/X zo dňa 25.04.2018 uzavretá medzi prevodcom F. Z., nar. XX.XX.XXXX a nadobúdateľmi F. Z., nar. XX.XX.XXXX a F. Z., nar. XX.XX.XXXX, predmetom ktorej bol prevod členských práv a povinností k družstevnému bytu č. X na ulici Z. v V., v bytovom dome so súpisným číslom XXXX, v bloku X., v prvom vchode, na X. poschodí, je voči žalobkyni p r á v n e n e ú č i n n á.

Žalovaní v 1. a 2. rade sú p o v i n n í spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 16 500,- eur, a to v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobkyni vo vzťahu k žalovaným v 1. a 2. rade, zviazaných spoločne a nerozdielne, p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku“.

2. Vec právne odôvodnil ust. § 42a ods. 1, 2, 3, § 42b ods. 1, 2, 4, § 116 Občianskeho zákonníka.

3. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za nesporné a preukázané, že brat žalovaného v 1.rade (F. Z.) a žalobkyňa boli manželmi a ich manželstvo bolo právoplatne rozvedené dňa 16. 04. 1992. Za trvania manželstva žalobkyňa a brat žalovaného v 1.rade sa stali členmi bytového družstva a bol im pridelený dňa 04. 11. 1991 družstevný byt č. X v V. na ulici Z. v bytovom dome so súp. č. XXXX v bloku X v prvom vchode na X.poschodí (ďalej len „predmetný byt“). Po rozvode ich manželstva Okresný súd Humenné v konaní 15C/51/2017 rozhodol o zrušení práva spoločného nájmu k predmetnému bytu a

určil, že brat žalovaného v 1.rade je jeho výlučným nájomcom a členom bytového družstva. Následne v konaní 9C/36/2018 Okresného súdu Humenné, bola rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť 14. 05. 2019 a vykonateľnosť 30. 05. 2019 bývalému manželovi žalobkyne titulom vyporiadania hodnoty zaniknutého členského podielu v bytovom družstve uložená povinnosť zaplatiť žalobkyňi 16 500 eur. V uvedenom konaní bývalý manžel žalobkyne ponúkol žalobkyňi na pojednávaní konanom dňa 21. 03. 2019, že jej vyplatí 3 000 eur s čím žalobkyňa nesúhlasila, lebo všeobecná hodnota členského podielu v bytovom družstve k predmetnému bytu s príslušenstvom bola podľa realitnej agentúry stanovená vo výške 33 000 eur. Ešte pred začatím uvedených súdnych konaní, žalobkyňa výzvami zo dňa 06. 03. 2017, 27. 03. 2017 a 18. 04. 2017, brata žalovaného v 1.rade vyzývala na mimosúdne vyriešenie sporu, ale k dohode nedošlo. V konaní bolo nesporné a preukázané, že dňa 25. 04. 2018 medzi bratom žalovaného v 1.rade a žalovanými bola uzatvorená dohoda o prevode členských práv a povinností k predmetnému bytu a následne dňa 07. 06. 2018 bola medzi Bytovým družstvom V. a žalovanými uzatvorená zmluva o prevode vlastníctva k predmetnému bytu, pričom cena odpredaja predstavovala výšku nesplateného investičného úveru s prísl., v hodnote 1 262,92 eura. V tom čase hodnota členského podielu v bytovom družstve k predmetnému bytu, ako to vyplýva z odborného vyjadrenia predloženého v konaní 9C/36/2018 Okresného súdu Humenné, predstavovala 33 000 eur.

4. Obrana žalovaných v konaní bola založená na skutkových tvrdeniach o tom, že žalobkyňa sa od roku 1992 o predmetný byt nestarala a že nešlo o bezodkladný prevod. Namietali, že nevedeli o povinnosti brata žalovaného, žeby musel vyplatiť žalobkyňi za zaniknutý členský podiel k bytu nejakú finančnú náhradu. Takisto popreli, žeby brat žalovaného mal pri prevode členských práv a povinností k bytu úmysel takouto formou žalobkyňu ukrátiť.

5. Na základe takto vykonaného dokazovania súd uzavrel, že žalobkyňa v konaní preukázala existenciu jej vymáhateľnej pohľadávky vo výške 16 500 eur, ktorá jej bola priznaná v súdnom konaní 9C/36/2018, a to voči bratovi žalovaného v 1.rade, pričom v zmysle ustálenej súdnej praxe pod vymáhateľnou pohľadávkou v zmysle § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka treba rozumieť takú pohľadávkou, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého možno vykonať exekúciu. Pre vyhoviecie odporovacej žalobe je postačujúce, ak pohľadávka žalujúceho veriteľa sa stane vymáhateľnou (vykonateľnou) v priebehu odporovacieho konania (v čase rozhodovania súdu). V prípade právneho úkonu, ktorým bola žalobkyňa ako veriteľka dlžníka ukrátená, bol tento urobený medzi dlžníkom F. Z. a jeho bratom s manželkou, teda medzi blízkymi osobami v zmysle § 116 Občianskeho zákonníka. Žalovaní sa preto mohli v odporovacej žalobe ubrániť, len ak by preukázali, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa ani pri náležitej starostlivosti nemohli poznať. Žalovaným sa však v konaní nepodarilo preukázať, že ani pri náležitej starostlivosti nemohli rozpoznať úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa. Dôkazné bremeno na preukázanie tejto skutočnosti zaťažovalo žalovaných, ktorí ho neunesli.

6. V konaní bolo totiž nepochybne preukázané, že žalobkyňa sa snažila s bývalým manželom, s bratom žalovaného mimosúdne dohodnúť, a to ešte pred začatím súdnych konaní 15C/51/2017 a 9C/36/2018 Okresného súdu Humenné. Účastný pri týchto rokovaníach bol aj samotný žalovaný v 1.rade, ktorý mal vedomosť o tom, že žalobkyňa sa domáha zrušenia spoločného nájmu k družstevnému bytu a tiež, že požaduje od bývalého manžela za zaniknutý členský podiel náhradu. Vzhľadom na ponúknutú nízku sumu na vyrovnanie, k mimosúdnej dohode nedošlo. Žalovaní ako blízki príbuzní F. Z. mali vedomosť o tom, že dlžník je insolventný a okrem invalidného dôchodku žiaden iný príjem nemá. Na zabezpečenie svojich potrieb a tiež aj nákladov spojených s užívaním družstevného bytu nemal dostatok finančných prostriedkov a bol to práve žalovaný v 1.rade, ktorý mu dlhé roky s uhrádzaním finančne vypomáhal. Teda žalovaní mali vedomosť o tom, že dlžník - brat žalovaného v 1.rade je povinný titulom vyporiadania uhradiť žalobkyňi vyrovnanie za zrušený spoločný nájom družstevného bytu a tiež, že okrem príjmu z invalidného dôchodku, dlžník žiadne iné majetkové hodnoty nemá.

7. V danej právnej veci vzhľadom na to, že ide o osoby blízke, sa úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa - žalobkyňu a vedomosť žalovaných o tomto úmysle predpokladá, prezumuje. Preto bolo na žalovaných preukázať, že úmysel brata žalovaného v 1.rade F. Z. ako dlžníka ukrátiť žalobkyňu nemohli v čase urobenia odporovaného právneho úkonu dňa 25. 04. 2018 - dohody o prevode členských práv a povinností, ani pri vyvinutí náležitej starostlivosti, rozpoznať. V tejto súvislosti žalovaní v konaní nepreukázali, že vyvinuli náležitú starostlivosť na poznanie úmyslu brata žalovaného v 1.rade pri uzatvorení odporovaného právneho úkonu ukrátiť žalobkyňu ako veriteľa, pričom na ich úspešnú obranu nestačí iba tvrdenie, že o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa týmto úkonom nevedeli. Žalovaní nepreukázali,

žeby vyvinuli takú relevantnú činnosť, z výsledkov ktorej by mohli ukracujúci úmysel dlžníka rozpoznať, alebo sa o ňom aspoň dozvedieť. Súd preto žalobe, pokiaľ sa jedná o neúčinnosť odporovaného právneho úkonu vo vzťahu k žalobkyni vyhovel.

8. Súd zároveň dospel k záveru, že v danom prípade uspokojenie veriteľa - žalobkyne z majetku samotných členských práv nie je dobré možné, a preto žalobkyňa popri určení neúčinnosti právneho úkonu sa dôvodne domáhala, aby jej ten, komu z odporovateľného právneho úkonu dlžníka vznikol prospech, vydal takéto plnenie. Žalovaní sú zapísaní ako vlastníci k predmetnému bytu, ku ktorému členské práva a povinnosti na nich boli prevedené odporovaným právnym úkonom. Byt kúpili od bytového družstva a za tejto situácie už žiadne členské práva a povinnosti vzťahujúce sa k predmetnému bytu neexistujú, keďže byt už nie je bytom družstevným, ale je bytom vo vlastníctve žalovaných ako bývalých členov bytového družstva. Vznik práva na náhradu voči tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu prospech, nemôže predchádzať úspešnému odporovaniu, pretože vznikne až ako jeho právny dôsledok. V prejednávanej veci odporovaným právnym úkonom, z majetku dlžníka F.. prešli členské práva a povinnosti viažuce sa k družstevnému bytu na žalovaných a odporovaný právny úkon bol urobený v prospech žalovaných, ktorý predmetný byt nadobudli do vlastníctva; členské práva a povinnosti, ktoré by sa viazali k tomuto bytu, teda už neexistujú. Za tejto situácie členské práva a povinnosti nemožno v exekučnom konaní postihnúť.

9. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd uzavrel, že žaloba aj v časti o zaplatenie peňažnej náhrady vo výške vymáhateľnej pohľadávky zodpovedajúcej časti prospachu získaného z odporovateľného právneho úkonu je tiež dôvodnou, keďže uspokojenie veriteľa nie je možné z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku a žaloba musí smerovať voči osobe, ktorej z odporovateľného právneho úkonu dlžníka vznikol prospech. Súd má za to, že vzhľadom na neúčinnosť právneho úkonu, dohody o prevode členských práv a povinností, ktorá bola potrebnou pre následné nadobudnutie vlastníckeho práva k bytu žalovaným za zvýhodnenú cenu je dôvodné i rozhodnutie v súlade s ust. § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka, a preto aj v tejto časti uplatneného nároku, žalobe žalobkyne na zaplatenie sumy 16 500 eur vyhovel.

10. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP. V danom prípade súd žalobe vyhovel v celom rozsahu, a preto voči žalovaným úspešnej žalobkyni priznal nárok na plnú náhradu trov konania s tým, že o výške trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

11. Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaní. S rozsudkom nesúhlasia z dôvodu, že súd nedostatočne zistil skutkový stav veci, nevykonali všetky navrhované dôkazy a obmedzil sa iba na listinné dôkazy predložené žalobkyňou, ktoré naviac nesprávne posúdil a nevyhodnotil. Nevykonali dôkaz výsluchom svedkov, súrodencov žalovaného v 1.rade, domovníka bytového domu a pracovníčky bytového družstva. Svoje rozhodnutie formalisticky odôvodnil aplikujúc zákonné ustanovenia vzťahujúce sa na odporovateľné právne úkony, a to bez špecifikácie na daný konkrétny prípad a uzavrel, že žalovaní nevykonali náležitú starostlivosť poznať úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa a neuniesli dôkazné bremeno. Súd nijako nevyhodnotil, resp. vyhodnotil nesprávne zásadnú právnu skutočnosť, že žalobkyňa v konaní o zrušenie spoločného nájmu bytu sama navrhla, aby sa výlučným nájomcom predmetného bytu, a teda jediným vlastníkom členských práv k bytu stal bývalý manžel v súčasnosti už neb. F. Z.. Je pritom nepochybné, že žalobu po 25. rokoch nepodala z dôvodu, aby ona sama bola vlastníkom členských práv a disponovala týmto majetkovým právom, ale mohla sa na neb. F. Z. domáhať peňažnej náhrady. Vlastným žalobným návrhom sa „ukrátila“ vlastnícké právo formou výlučného členstva v bytovom družstve. Už vtedy vedela, že F. Z. je invalidným dôchodcom, ktorý nemá finančné prostriedky, a preto mohla svoj žalobný návrh ohľadne členstva v bytovom družstve formulovať inak. Nie je bez právneho významu, že pred začatím súdnych konaní bola žalobkyňa vyzvaná k prevodu členských práv k predmetnému bytu, a to 01. 11. 2016, ktorú dohodu pripravilo bytové družstvo. Nakoľko F. Z. bol dlžným, rozhodol sa tento dlh vrátiť bytovému družstvu práve prevodom členských práv k bytu na žalovaných, ktorí za neho dlhodobo platil úhrady spojené s užívaním bytu. Už vtedy žalobkyňa vedela, že brat žalovaného je dlžný, pretože inak by byt neprevádzal. Vedela to od začiatku všetkých rokovaní, aj u advokáta, na ktorých rokovaníach bol žalovaný prítomný s bratom a zúčastnil sa ich práve pre to, že bol dlžníkom, o čom žalobkyňa od začiatku vedela. Napriek tomu v žalobe navrhla, aby výlučným nájomcom bytu a vlastníkom členského podielu k bytu zostal jej bývalý manžel. Nie je teda pravdou, aby prevod členských práv a povinností medzi žalovanými a

bratom bol bezodplatným právnym úkonom, pretože žalovaný v 1.rade za svojho brata F. Z. uhradil od roku 2009 všetky poplatky spojené s užívaním bytu, a to Bytovému družstvu v V., o čom žalobkyňa vedela. Odvolatelia nesúhlasia, že súd prvej inštancie pripustil zmenu žalobného návrhu, keď pôvodne sa žalobkyňa domáhala určenia neúčinnosti zmluvy o prevode vlastníctva bytu uzavretej medzi F. Z. ako prevodcom a žalovanými ako nadobúdateľmi a až v priebehu konania navrhla zmenu žaloby o neúčinnosti dohody o prevode členských práv a povinností k bytu, predmetom ktorej bol prevod členských práv a povinností k družstevnému bytu. Pôvodná žaloba v takomto znení bola nedôvodná v celom rozsahu, nakoľko žalovaní nadobudli do vlastníctva predmetný byt zmluvou, ktorú uzavreli ako členovia bytového družstva s Bytovým družstvom V. ako prevádzajúcim a nie s F. Z.. Bytovému družstvu zároveň uhradili peňažnú sumu 1 262,92 eura ako nesplatenú časť investičného úveru. Žalobkyňa predmetnou žalobou odporovala právnemu úkonu, ktorý sa netýkal dlžníka F. Z., a preto bolo dôvodné žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Ďalej poukázali na to, že v čase, keď F. Z. učinil dohodu o prevode členských práv a povinností nielenže voči nemu neexistovala vymáhateľná pohľadávka vo výške 16 500 eur, ale neboli začaté ani žiadne súdne konania o jej vymáhanie. Súdne konanie o zaplatenie sumy 16 500 eur voči F. Z. bolo začaté až žalobou doručenou súdu 20. 06. 2018. Súd sa teda vôbec nezaoberal tým, že skutočne v danom čase nemala žalobkyňa (ku dňu prevodu členských práv) pohľadávku priznanú súdom tak, ako ani žalovaný v 1.rade nemal pohľadávku z pôžičky peňazí priznanú súdom. Žiaden právny predpis, ani súdne rozhodnutie, ani neodkladné opatrenie nebránilo dlžníkovi plniť a „vybrať si“ medzi viacerými veriteľmi. Len to, že jedným z veriteľov bol brat ho samo o sebe nemohlo zbavovať práva na vrátenie dlhu a znevýhodnenie pri vymáhaní jeho pohľadávky. Nie je bez právneho významu ani skutočnosť, že pokiaľ by nedošlo k prevodu členských práv a povinností k bytu od F. Z. na žalovaných a existovala by aj vymáhateľná pohľadávka, nebolo by možné nútiť F. Z. uvedený byt „odkúpiť“ do jeho vlastníctva a takto zabezpečiť pohľadávku žalobkyne. Žaloba je teda nedôvodná, lebo sa nejednalo o bezodplatný prevod práv, naviac v čase prevodu členských práv a povinností k bytu dňa 25. 04. 2018 žalovaní neboli obmedzení žiadnym súdnym rozhodnutím, ani iným rozhodnutím. V čase prevodu členských práv a povinností k bytu ani neprebiehali žiadne súdne konania ohľadne žiadnej pohľadávky, pretože konanie začalo až doručením žaloby o zaplatenie 16 500 eur s prísl. na súde dňa 20. 06. 2018. Navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a opätovné rozhodnutie.

12. Žalobkyňa k podanému odvolaniu navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil a žalobkyňu priznal náhradu trov odvolacieho konania. Uviedla, že súd prvej inštancie správne a dostatočne pre rozhodnutie zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil. Žalobkyňa v konaní preukázala splnenie všetkých zákonných podmienok odporovateľosti právneho úkonu - dohody o prevode členských práv a povinností zo dňa 25. 04. 2018 uzavretej medzi dlžníkom - neb. F. Z. a žalovanými. Žalovaní jednak svojimi písomnými vyjadreniami, ale aj výpoveďou žalovaného v 1.rade na pojednávaní konanom dňa 03. 09. 2000 potvrdili vedomosť o úmysle brata ukrátiť žalobkyňu, pretože mali vedomosť o vedených súdnych konaniach medzi žalobkyňou a neb. bratom žalovaného v 1.rade. V konaní pred súdom bolo dostatočne preukázané, že žalovaní mali vedomosť o tom, že toho času neb. brat žalovaného v 1.rade viedol so žalobkyňou viaceré súdne konania a museli predvídať, že sa voči nemu budú viesť exekučné konania, a teda pri náležitej starostlivosti museli, resp. vedeli rozpoznať jeho úmysel ako dlžníka napadným právnym úkonom ukrátiť žalobkyňu ako veriteľku. Žalovaní vo svojom odvolaní neuviedli žiadne relevantné skutočnosti, ktoré neboli predmetom posúdenia súdom prvej inštancie, všetky nimi produkované tvrdenia sú tvrdeniami, ktorými argumentovali už v konaní pred súdom prvej inštancie. Dôkazy, ktoré navrhli žalovaní nemajú žiadnu podstatu pre daný spor, zároveň by bolo neúčelné a nevhodné, aby súd tieto dôkazy vykonal. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozsudku náležite a v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP vypořiadal s procesnou obranou žalovaných.

13. Žalovaní v replike uviedli, že trvajú na svojom odvolaní, považujú napadnutý rozsudok za formalistický, nezohľadňujúci návrhy žalovaných na dokazovanie, čo má za následok nesprávne, nespravodlivé a tým nezákonné rozhodnutie vo veci. Opätovne navrhujú napadnutý rozsudok zrušiť v celom rozsahu a vrátiť vec súdu prvej inštancie na nové prejednanie, vykonanie navrhovaných dôkazov a opätovné rozhodnutie.

14. Žalobkyňa v duplike uviedla, že zotráva na všetkých svojich písomných a ústnych vyjadreniach pred súdom. Je toho názoru, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci,

príčom s tvrdeniami žalovaných sa nestotožňuje. Dôkazy navrhované žalovanými nesúvisia s meritom prejednávanej veci a taktiež s aktuálnou rozhodovacou praxou súdov v obdobných skutkových a právnych veciach. Opätovne navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť a žalovaných zaviazat' k náhrade trov odvolacieho konania.

15. Ďalšie vyjadrenia strán sporu podané neboli.

16. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1, 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolania žalovaných, preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných nie je dôvodné.

17. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

18. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

19. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) a pre zdôraznenie dodáva nižšie uvedené:

20. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a súd jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

21. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnosťami. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP, a to vzhľadom na to, že súd buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné

okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

22. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

23. K tejto námietke odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 C.s.p.. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka naplnená nebola.

24. K námietke o nesprávnom právnom posúdení /§ 365 ods.1 písm. h) CSP/ odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

25. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku zreteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré súd rozhodol tak ako to vyplýva z výrokovkej časti rozsudku. Rozhodnutie súdu prvej inštancie nemožno preto považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov vo veci neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Aj Ústavný súd SR vo svojej stabilizovanej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že samotná skutočnosť, že strana sporu sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia všeobecného súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Je potrebné uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného SR totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu

právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (vid. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS46/05, II. ÚS 76/07). Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel.

26. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním za dostatočne preukázané, že žalobkyňa má voči svojmu bývalému manželovi, t. j. bratovi žalovaného v 1.rade a švagrovi žalovanej v 2.rade F. Z. pohľadávku vo výške 16 500 eur, ktorá jej bola priznaná rozsudkom Okresného súdu Humenné zo dňa 21. 03. 2019, č. k. 9C/36/2018-83. Ide o sumu zodpovedajúcu polovici hodnoty členského podielu k družstevnému bytu. V konaní bolo taktiež nesporne preukázané, že bývalý manžel žalobkyne previedol členské práva a povinnosti viažuce sa k družstevnému bytu na žalovaných, t. j. na svojho brata a švagrinú, ktorí sa následne stali bezpodielovými spoluvlastníkmi bytu na základe zmluvy o prevode vlastníctva bytu č. XXX-XX-BD-XXX/X/XX. zo dňa 07.06.2018, keď Bytové družstvo V. previedlo vlastnícke právo k bytu, vklad ktorej bol povolený 21. 06. 2018 pod č. W č. z. XXXX/XX. Vzhľadom na to, že ide o osoby blízke, sa úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa a vedomosť žalovaných o tomto úmysle predpokladá, prezumuje. Bolo preto na žalovaných preukázať, že úmysel brata a švagra ukrátiť žalobkyňu ako veriteľku nemohli v čase urobenia odporovateľného právneho úkonu, zmluvy o prevode členských práv a povinností ani pri vyvinutí náležitej starostlivosti, rozpoznať. Súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov správne uzavrel, že pri prevode členských práv a povinností na žalovaných, musel byť tento úmysel žalovaným zrejmy a predmetným právnym úkonom nepochybné došlo k zmenšeniu majetku dlžníka, ktorý už žiaden iný majetok nemal, čo potvrdili samotní žalovaní. Preukázanie skutočností odôvodňujú správnosť určenia neúčinnosti právneho úkonu. Odporovacia žaloba je totiž nástrojom na uspokojenie veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky v exekučnom konaní, a to buď postihnutím veci alebo iných majetkových hodnôt, ktoré odporovateľným právnym úkonom ušli z majetku dlžníka alebo vymožením peňažnej náhrady zodpovedajúcej prospechu získaného z odporovaného právneho úkonu.

27. Rozhodnutie súdu, ktorým bolo odporovacej žalobe vyhovené, predstavuje podklad na to, že sa žalobkyňa ako veriteľka môže na základe exekučného titulu vydanému proti dlžníkovi domáhať vykonania exekúcie postihnutím toho, čo odporovaným právne neúčinným právnym úkonom ušlo z majetku dlžníka, a to nie proti dlžníkovi, ale proti žalovaným, t. j. osobám, v prospech ktorých bol právny úkon urobený. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že v danom prípade uspokojenie veriteľa z tohto majetku samotných členských práv nie je dobré možné, a preto sa žalobkyňa popri určení neúčinnosti právneho úkonu dôvodne domáhala, aby jej osoby, ktorým z odporovateľného právneho úkonu dlžníka vznikol prospech, vydali takéto plnenie.

28. Z obsahu spisu nepochybné vyplýva, že žalovaní sú od 21. 06. 2018 bezpodieloví spoluvlastníci bytu a za tejto situácie už žiadne členské práva a povinnosti vzťahujúce sa k predmetnému bytu neexistujú, keďže tento byt už nie je bytom družstevným, ale je bytom vo vlastníctve žalovaných ako bývalých členov bytového družstva. Preto je nepostačujúce len určenie neúčinnosti dohody o prevode členských práv a povinností zo dňa 25. 04. 2018 v zmysle § 42a a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže žalobkyňa získala exekučný titul, ktorým jej bola priznaná náhrada voči žalovaným, ktorí mali z odporovateľného právneho úkonu prospech. V prejednávanej veci odporovaným právnym úkonom ušli z majetku dlžníka F. Z. členské práva a povinnosti viažuce sa k družstevnému bytu, pričom odporovaný právny úkon bol urobený v prospech žalovaných, ktorí predmetný byt kúpili do vlastníctva, členské práva a povinnosti, ktoré by sa viazali k tomuto bytu, teda neexistujú. Za tejto situácie, členské práva a povinnosti nemožno už v exekučnom konaní postihnúť.

29. V zmysle ust. § 42a, § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka, v prípade, ak už nie je možné, aby veriteľ uspokojil svoju pohľadávku z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo, vzniká mu potom právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech.

30. Žaloba o zaplatenie peňažnej náhrady vo výške vymáhateľnej pohľadávky zodpovedajúcej časti prospechu získaného z odporovateľného právneho úkonu je dôvodnou, keďže uspokojenie veriteľa nie je možné z toho, čo odporovateľným úkonom ušlo z dlžníkovho majetku a žaloba musí smerovať voči osobe, ktorej z odporovateľného právneho úkonu dlžníka vznikol prospech (uznesenie Najvyššieho súdu ČR z 21. 05. 2008, sp. zn. 26Cdo/3253/2006, rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 02. 04. 2013, sp. zn. 21Cdo/880/2012). Odvolací súd má za to, že vzhľadom na neúčinnosť právneho úkonu, dohody o prevode členských práv a povinností k bytu, ktorá bola potrebnou pre následné nadobudnutie vlastníckeho práva k bytu žalovanými za zvýhodnenú cenu, je rozhodnutie súdu prvej inštancie v súlade s ust. § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka.

31. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/44/2007, v zmysle ktorého odporovateľnosť právneho úkonu nemožno riešiť ako predbežnú otázku. Neúčinnosť právneho úkonu nastáva až právoplatnosťou rozsudku, ktorým bolo žalobe podľa § 42a Občianskeho zákonníka vyhovie. Odporovateľný právny úkon sa stáva neúčinným až tým, že ho súd za neúčinný vyhlási. Odporovateľnosť teda nemožno riešiť ako predbežnú otázku, keď i zo samotného gramatického výkladu ust. § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka vyplýva, že právna neúčinnosť právneho úkonu je dôsledkom úspešného odporovania. Uvedené ustanovenie zakladá veriteľovi priamy nárok domáhať sa náhrady voči tomu, kto mal z odporovateľného úkonu prospech, pri splnení podmienky v ňom uvedenej, z ktorej však nemôže predchádzať úspešnému odporovaniu, pretože môže nastať až ako jeho právny dôsledok.

32. K odvolacej námietke žalovaných, že v čase právneho úkonu (25.04.2018) - prevodu členských práv a povinností k bytu, neprebiehalo žiadne súdne konanie ohľadom pohľadávky a toto bolo začaté až doručením žaloby žalobkyne o zaplatenie 16 500 eur voči dlžníkom na súde dňa 20.06.2018, odvolací súd uvádza, že pre posúdenie aktívnej legitímácie žalobkyne v predmetnom konaní, t. j. či žalobkyňa je nositeľkou práva odporovateľnosti, je rozhodujúci stav v čase rozhodovania súdu. Ak by v čase rozhodovania súdu pohľadávka veriteľky ešte neexistovala, nebola by daná aktívna legitímácia žalobkyne na podanie odporovacej žaloby. Inak povedané v čase uskutočnenia právneho úkonu dlžníka, nastaveného v úmysle ukrať veriteľa, veriteľ nemusí mať ešte vymáhateľnú pohľadávku a nemusí mať ani vedomosť o právnom úkone dlžníka, o ktorom sa obvykle dozvie až následne. Nemusí mať teda reálnu možnosť domáhať sa už v čase urobenia odporovateľného právneho úkonu uspokojenia svojej pohľadávky z ostatného majetku dlžníka. V zmysle ustálenej súdnej praxe pod vymáhateľnou pohľadávkou v zmysle § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka, treba rozumieť takú pohľadávku, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého možno vykonať exekúciu. Pre vyhovie odporovacej žalobe je postačujúce, ak pohľadávka žalujúceho veriteľa sa stane vymáhateľnou (vykonateľnou) v priebehu odporovacieho konania, t. j. v čase rozhodovania súdu. Vyššie uvedené je konštatované i v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR zo dňa 17. 12. 2013, sp. zn. 6Cdo/253/2012. Podľa aplikačnej praxe je nesporné, že pod vymáhateľnou pohľadávkou je treba rozumieť nielen pohľadávku, na vymoženie ktorej má žalobca voči dlžníkovi v čase vykonania úkonu, ktorého neúčinnosti sa domáha, exekučný titul, ale i pohľadávku, ktorá v dobe, keď dlžník úkon uskutočnil, alebo v dobe, keď dlžník uskutočnil úkon, ešte nebola vymáhateľná, ale takou bola v čase rozhodnutia súdu o neúčinnosti právneho úkonu (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 28Cdo/3538/2011). Nejednotná aplikačná prax v otázku, čo sa pre dané účely považuje za vymáhateľnú pohľadávku, sa postupne vyvinula do doby, že vymáhateľnou pohľadávkou je nielen pohľadávka, ktorá bola veriteľovi už priznaná v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu, ale i pohľadávka, ktorá sa stala vymáhateľnou po vykonaní odporovateľného úkonu a je vymáhateľnou v čase uplatnenia odporovateľnosti právneho úkonu. Právny úkon dlžníka je totiž za podmienok uvedených v ust. § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka odporovateľným nielen vtedy, ak pohľadávka veriteľa bola vymáhateľná už v čase, kedy bol urobený, ale aj v prípade, že bol urobený skôr, než sa veriteľova pohľadávka voči dlžníkovi stala vymožitelná. Odporovacej žalobe možno vyhovieť vtedy, ak pohľadávka žalujúceho veriteľa bola vymáhateľná v čase rozhodovania súdu (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22. 06. 2001, sp. zn. 21Cdo/2285/2000).

33. K odvolacej námietke, že žalovaní v priebehu konania nesúhlasili so zmenou žalobného návrhu, napriek tomu súd zmenu pripustil a v prípade, ak by zmenu žaloby nepripustil, bolo dôvodné žalobu v celom rozsahu zamietnuť, odvolací súd uvádza, že žalobca ako dominus litis môže meniť žalobu aj v priebehu konania, teda od jeho začiatku (podania žaloby) až do rozhodnutia, ktorým sa konanie končí,

pričom zmena žaloby podľa ust. § 139 a nasl. CSP predstavuje základný dispozičný procesný úkon žalobcu. Pokiaľ súd prvej inštancie v konaní uznesením zo dňa 21. 04. 2020, č. k. 7C/30/2019-88 pripustil zmenu petitu v zmysle návrhu žalobkyne zo dňa 11. 03 2020 a jeho rozhodnutie je právoplatné (dňa 15. 04. 2020), odvolacia námietka žalovaných v tomto smere je neopodstatnená.

34. K odvolacej námietke žalovaných, že žalobkyňa sa od roku 1992 o predmetný byt nijako nezaujímal a zachovanie jej členských práv k bytu bolo zabezpečené úhradou poplatkov k bytu, ktoré náklady uhradil žalovaný v 1.rade, nakoľko bývalý manžel žalobkyne ako invalidný dôchodca ich nemohol finančne zvládnuť, odvolací súd poukazuje, na obsah spisu Okresného súdu Humenné 15C/51/2017, s obsahom ktorého sa súd prvej inštancie v predmetnom konaní oboznámil. V uvedenom spise sa nachádza vyjadrenie, toho času už neb. F. Z., bývalého manžela žalobkyne, doručené súdu 08. 01. 2018. Z uvedeného vyjadrenia vyplýva, že žalobkyňa sa z predmetného bytu odsťahovala ešte v priebehu konania o rozvod manželstva, teda začiatkom roka 1992. Zároveň je v ňom uvedené, že bývalí manželia sa hneď po rozvode manželstva dohodli, že výlučným nájomcom predmetného bytu zostane manžel žalobkyne. Z uvedeného je možné prijať záver, že nakoľko žalobkyňa v predmetnom byte od roku 1992 nebývala (manželstvo bolo právoplatne rozvedené dňa 16.04.1992), nebolo žiadnou povinnosťou žalobkyne, ktorá po dohode s bývalým manželom, že on sa stane výlučným nájomcom bytu, aby sa podieľala na úhradách nákladov spojených s užívaním bytu. Pokiaľ sa na týchto úhradách čiastočne alebo výlučne podieľal žalovaný v 1.rade, išlo o finančnú výpomoc pre svojho brata, úhrada ktorých nákladov nijako nemôže súvisieť so žalobkyňou. Odvolací súd sa preto stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, že právny úkon dohody o prevode členských práv a povinností zo dňa 25.04.2018 je právnym úkonom, ktorý ukracuje uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky žalobkyne, lebo v čase uzavretia dohody bol toho času už nebohý F. Z. v zlej finančnej situácii, ktorý okrem invalidného dôchodku iný príjem nemal a nebol ani vlastníkom iných hodnotnejších vecí a majetkových práv. Vzdaním sa členských práv k bytu vo všeobecnej hodnote 33 000 eur bez primeraného protiplnenia došlo ku kvalifikovanému zmenšeniu majetku dlžníka, teda k takému, že to ohrozilo uspokojenie nároku žalobkyne. Žalobkyňa uniesla dôkazné bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno o tom, že dlžníkov právny úkon ukracuje uspokojenie jej pohľadávky, naopak žalovaní neuniesli dôkazné bremeno tvrdenia, že ani pri náležitej starostlivosti nemohli rozpoznať úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa.

35. K odvolacej námietke, že súd prvej inštancie nevykonal dôkaz výsluchom svedkov - domovníka bytového domu, pracovníčky bytového družstva a súrodencov žalovaného v 1.rade, odvolací súd poukazuje na obsah zápisnice z pojednávania zo dňa 03. 09. 2020, v ktorom súd prvej inštancie konštatuje, že žalovaní navrhli vykonanie dôkazov, a to výsluchom svedkov domovníka, pokladníčky bytového družstva a brata žalovaného v 1.rade, a to za tým účelom, aby v konaní bolo preukázané, aká finančná situácia bola na strane neb. brata žalovaného v 1.rade a aby preukázali, že časť nákladov súvisiacich s bytom uhradil namiesto nebohého brata aj žalovaný v 1.rade. Súd tieto dôkazy v konaní nepripustil odôvodňujúc, že nebudú v konaní vykonané, a to vzhľadom na skutočnosť, že okolnosti, ktoré majú byť týmito dôkazmi preukázané, nemajú podstatu pre daný spor. Bolo by neúčelné a nevhodné, aby tieto dôkazy v konaní boli vykonané. Keďže iné dôkazy strany sporu v konaní nenavrhli, súd prvej inštancie skonštatoval, že už žiadne dôkazy v tomto konaní vykonané nebudú. S uvedeným názorom súdu prvej inštancie sa odvolací súd plne stotožňuje a dodáva, že aj keď sa uvedené konštatovanie súdu realizované na pojednávaní nepremietlo do odôvodnenia napadnutého rozsudku, táto intenzita znemožňujúca realizáciu práv žalovaných v konaní je tak nízka, že neobstojí námietka nesprávneho procesného postupu, ktorým malo byť porušené právo na spravodlivý proces. Navyše v konaní navrhovaní svedkovia mali vypovedať ku skutočnostiam, ktoré žalobkyňa nijako nerozporovala a ktoré nemali podstatu pre daný spor.

36. Právo na spravodlivý proces je veľmi široko koncipovaný pojem, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť práva ako prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na poučenie o procesných právach, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, ako aj ďalšie iné. Porušenie akéhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie zo strany súdu. O porušenie práva na spravodlivý proces zo strany súdu však ide len vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne takú intenzitu, ktorá jednoznačne odôvodňuje záver, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne konanie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že vyššie uvedené namietané konanie súdu

prvej inštancie nenapĺňa znaky porušenia práva odvolateľov na spravodlivý proces aj s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti.

37. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie v rozhodnutí odpovedal na argumenty, ktoré považoval za argumenty pre rozhodnutie podstatné, v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Súd prvej inštancie vysvetlil, z akých dôvodov vyhovel žalobe o určenie neúčinnosti právneho úkonu a v časti o zaplatenie peňažnej náhrady vo výške vymáhateľnej pohľadávky zodpovedajúcej časti prospechu získaného z odporovateľného právneho úkonu. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám odôvodnenia vyjadreným v čase rozhodovania súdu prvej inštancie a nie je možné konštatovať, žeby rozhodovacím procesom došlo k odňatiu možnosti žalovaných konať pred súdom a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Za odňatie možnosti konať pred súdom a za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nie je možné považovať to, ak súd prvej inštancie neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľov. Navyše judikatúra súdov, vrátane európskeho súdu, vyžaduje, aby na každý argument strany bol daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis/Grécko z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III., rozsudok Higginsová a ďalší/Francúzsko z 19.02.1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998 - I.).

38. Podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23.06.2004, sp. zn. III. ÚS/209/04 „Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.“

39. Majúc na zreteli uvedené odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, vrátane správneho výroku o trovách konania.

40. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CS P v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal úspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k neúspešným žalovaným v 1. a 2. rade v rozsahu 100 %. Zároveň rozhodol, že o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

41. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).